

Мої стежки пересохли спрагою

Бойчук Богдан Миколайович

Іди тепер сама.

Хай сонце розбивається

об крик твоїх грудей,
що плачуть спомином,
хай вітер в'яне
на розп'ятих спідницях, —
о дівчино моїх шляхів,
іди.

Не треба виливати тугою очей:

ти знаєш — я тебе любив,
як молодість шуміла
на твоїх руках,
як піснею тремтіли стегна
про рожеві діти
і ти для місяця зривала сором вій.

Та чаша вечорів була скупа.

Іди... іди...
...не треба ранили росою слів уста.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/boichuk_bohdan_mykolaiovych/moi_stezhky_peresokhly_sprahoiu